

[Axel Kristensen.]

vilkårene, men vi må gå videst muligt, og vi må selv, ved vor indenrigspolitik, skabe de nødvendige forudsætninger. Venstre må ønske, at Danmark snarest opfylder vedtagelserne i Marshallorganisationen om 60 pct. importfrihed, også for bearbejdede varer. Det, at man har undladt at gøre dette, viser klart, at man ønsker at føre beskyttelsespolitik. Når de lande, der nu er udelukket, Schweiz og Belgien, engang kommer med, vil der mangle 14 pct. af bearbejdede varer, for at vi skal nå op på de fastsatte 60 pct. — d. v. s. for ca. 150 mill. kr. varer. Er der nogen, der tror, at det med den import, Danmark har, kunne sprænge rammerne, hvis der blev frigivet for yderligere 150 mill. kr. varer? Det, importen herved kunne stige, ville ikke blive væsentligt, men ved at undlade dette sætter vi os i en gruppe, der modarbejder liberaliseringen, og dermed svækker vi vor evne til at kræve en god betalingsordning og til at kræve dobbeltpriserens ophør o. s. v.

I den foreliggende situation råder der nogen uklarhed over, hvad det er for en politik, regeringen egentlig ønsker at føre, eller som den kan formås til at føre. Dette må afklares ved de kommende udvalgsforhandlinger, men det vil dog være rimeligt at sige noget allerede nu.

Regeringen taler stadig om, at det vigtigste formål for den politik, der skal føres, er at undgå arbejdsløshed. Det er da ganske klart, at et land bliver ikke velstillet ved, at store dele af befolkningen ikke producerer, men lever af understøttelse. Forsåvidt er vi ganske enige, og jeg vil gerne føje til, at hvis et menneske overhovedet kan fødes med en rettighed, må det være retten til ved ærligt arbejde at forsørge sig og sine.

Men hvis man derefter vil hævde, at dette må medføre, at staten gennem sin pengepolitik skal sørge for, at der er købeevne, d. v. s. penge i befolkningen til at købe enhver produktion, sørge for, at enhver virksomhed, der er opstået i den forløbne periode, skal kunne leve, og at man, hvis virksomheden ikke er konkurrencedygtig overfor udlandet, må beskytte den ved at forbyde, at de konkurrerende varer kommer ind i landet, må venstre ganske bestemt melde fra.

Hvis man for at forhindre arbejdsløshed ved en pengeudpumpning, som vi gjorde under krigen, skaber kunstig købeevne, gør man købeevnen større end produktionen, så den ikke kan dække efterspørgslen, og overskudsefterspørgslen vil derefter vende sig mod importvarer med en deraf følgende

overskudsimport, men da denne skal betales med en dansk eksportproduktion, der ikke eksisterer, tvinges man derefter til at forbyde og regulere importen.

Overskudskøbeevnen vil så atter vende sig mod de hjemlige varer, hvorefter man må have priskontrol og sætte pengenes fordelende virksomhed ud af kraft og overlade denne opgave til rationeringsmærket, hvorefter den flittige, initiativrige og dygtige hindres i gennem sin arbejdsindsats at få mere end den døvne og udygtige. Presset vil ikke kunne ophæves. Priser og lønninger vil stige, og konkurrenceevnen med udlandet vil falde, så vi stadig vil købe færre varer, det vil sige, at vore penge stadig bliver mindre værd, restriktionerne bliver stadig talrigere og levestoden stadig formindsket, fordi man under beskyttelse arbejder dårligere og dyrere end under konkurrence, fordi vi af mangel på fremmed valuta tvinges til at fremstille varer, som vi tidligere har importeret, f. eks. automobilreservedele, som vi ikke kan producere økonomisk i Danmark, og som man bør skaffe billigere ved at give varer i bytte for varer.

Det er en sådan politik, krigen og tyskerne tvang os til at føre. Det var den, vi søgte at arbejde os bort fra under venstres regering gennem pengesaning, og mit parti vil afgjort gå imod, at vi vender tilbage til krigstidsøkonomien, selv i svagere grad. Det var krigstidsøkonomien, der forårsagede devalueringen i Europa. Det er åbenbart, at den væsentligste ulempe for Danmark ved denne devaluering, nemlig den, at vi får færre varer i bytte for vore eksportvarer, ville være opstået, selvom kun England havde devalueret og Danmark ikke var fulgt med, fordi priserne på verdensmarkedsvarer, altså dollarvarer, må stige i sterling, når denne møntsort devalueres, og fordi vi køber disse varer med de sterling, vi får for vor Englandseksport, og ikke får flere sterling for vor eksport, selvom England devaluerer alene.

Det vil interessere mig overordentlig meget, om det ærede medlem hr. Aksel Møller, der jo næsten altid kan få flettet ordet devaluering ind i sin tale, her fra denne talerstol vil bekræfte, at de nationaløkonomiske følger af Englands devaluering, som jeg her har nævnt, er rigtige.

Talen om en mulig gentagelse af devalueringen finder jeg iøvrigt absolut uheldig. Den påvirker i høj grad dispositionerne skadeligt, og jeg finder det nødvendigt at sige, at hvis man, som jeg tror rigsdagen vil, fører en sund pengepolitik her i landet, så kan jeg ikke se, hvorfor en devaluering nu skulle